

Det, der er interessant her, er i virkeligheden SF's holdning. Det var SF, vi havde en aftale med, og derefter fik vi en aftale med befolkningen om, hvordan vi skulle forholde os til de fire forbehold. Derfor er det SF's fortolkning, som jeg synes man skal argumentere for eller imod i dag, og jeg kan konstatere, at hr. Holger K. Nielsen siger, at juraen er o.k., men politikken er det ikke, og derfor er man imod, fordi man mener, at de fire forbehold ikke er overholdt.

Men det er vi altså ikke enige i. Fra radikal side mener vi, vi har gjort alt, hvad vi overhovedet på nogen måde kunne for at sikre, at de fire danske forbehold blev respekteret, samtidig med at vi stadig væk var med i EU. Det er jo det, der er vores ønske, at vi skal være med i EU. Men nu kan jeg altså forstå, at det bliver brugt af SF som en sten, man kan tage afsæt fra for at komme videre ud af EU, fordi man nu har fundet, at forbeholdet om de retlige indre anliggender ikke er respekteret i den konstruktion, der er i Amsterdamtraktaten.

Det er en konstatering, vi er meget kede af fra Det Radikale Venstres side. Vi mener faktisk, vi har gjort os umage – også undervejs i konstruktionen af Amsterdamtraktaten – med under gentagne debatter her i Folketinget at spørge SF, om de nu var klar over, om det her var inde eller ude, om forbeholdet var respekteret eller ej.

Jeg husker specielt i forbindelse med Schengenaftalen, hvor vi bad SF om at gøre rede for, hvorvidt Schengenaftalen respekterede forbeholdet om de retlige indre anliggender og svarede: Ja, det gjorde den. Så derfor undrer det os nu, hvor vi har prøvet at få en konstruktion, som faktisk tager meget hensyn, at det så alligevel ikke er godt nok til SF. Det er beklageligt, men sådan er politik jo: ikke altid så logisk, og juraen er ikke altid nok. Det har vi så konstateret endnu en gang.

Vi mener fra Det Radikale Venstres side, at de fire danske undtagelser er respekteret, og vi har gjort, hvad vi kunne for at få en så klar og logisk fremstilling af det i de dokumenter, der følger med Amsterdamtraktaten, som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Fru Elisabeth Arnold forsøgte ligesom hr. Holger K. Nielsen at skabe en myte om Enhedslistens forhold til de fire undtagelser, og derfor vil jeg repetere forløbet.

De fire undtagelser indgik som bekendt i Maastrichttraktaten, som vi stemte om den 2. juni 1992. Det var ikke tilstrækkeligt med disse fire undtagelser til, at Enhedslisten ville stemme ja til Maastrichttraktaten, og derfor stemte vi nej den 2. juni. Så blev de fire undtagelser præciseret i Edinburghafgørelsen. Det ændrede ikke noget, og derfor var der naturligvis stadig væk ikke tilstrækkelig mange undtagelser til, at vi kunne stemme ja til Traktaten, og derfor stemte vi også nej den 18. maj 1993. Nu sker der så det, at disse undtagelser, som allerede dengang var utilstrækkelige, bliver endnu mindre, og derfor stemmer vi også nej næste gang.

Det er altså Enhedslistens forhold til de fire undtagelser. Vi har altid støttet de fire undtagelser, men de har bare ikke været nok.

Formanden:

Hr. Holger K. Nielsen. (Ophold). Ja, det er helst oppe fra talerstolen. O.k., det er clearet, tak for det. Så er det fru Annette Just.

Annette Just (FP):

Hvis fru Elisabeth Arnold skulle være i tvivl, er det bl.a. Fremskridtspartiet, der har sagt, at de fire forbehold ikke var det papir værd, de var skrevet på, og det kan være, at det er derved, komplikationen er kommet.

Der er nemlig ikke tale om reelle undtagelser. Vi har hele tiden sagt om det dér med unionsborgerskabet: Jamen hvem i alverdens riger og lande har på noget tidspunkt troet, at unionsborgerskab skulle afløse nationalstatsborgerskab? Men der var nogle, der gerne ville have, at der kom et forbehold her, og nu er det blevet skrevet ind i traktaten, så det kan vi vel godt holde op med at tale om. Vi havde ret, vi fik ret. Der er ingen, der nogensinde har drømt om, at unionsborgerskab skulle erstatte nationalstatsborgerskabet.

Det andet forbehold er ØMU'ens tredje fase, altså enhedsvalutaen. Her har Fremskridtspartiet været 100 pct. modstander af, at man skulle gøre det på den måde – hele tiden. Men så kommer SF og siger: Uh, bare vi får et lille forbehold og siger, vi ikke vil være med, før vi har fået lavet en folkeafstemning, så må de andre gerne gøre alt det andet, som vi ikke vil være med til. Men Fremskridtspartiet har været modstander af det – før, under og efter at man lavede de forbehold.

Så kommer vi til det tredje forbehold om Vestunionen. Danmark var ikke medlem af